

חשבון עובר ושב

מעבר לדימוקרטיה

אורי גרבותי, חבר הכנסת

אני פותח עיתון וקורא לפניכם: להרים יד על בחירי העם, לובשי המדים הם העו. דם יישפך פה, הם מאיימים! והנה מה שאומר אחד מהם, מנהיג אחד שלהם שבגלל כבוד הבית אמלו בשמו אינו רוצה לנקוב: "יש דברים שהם מעל ומעבר לחוק", הוא אומר, "יש דברים שהם בנפש האומה. כאשר זקק קול הדם מן האדמה, לא נחשה ולא נשתוק. לא נעמוד מנגד", הוא אומר. ואני ממשיך וקורא: "האם לכם כך הקריבו את נפשם המונו בני עמנו על קידוש השם? האם נעמוד מנגד כאשר בא ראש-הממשלה להעשות חרפה אשר כזאת על ראשנו?" כך הם מדברים. כן. עלי הם מדברים. על ראש-הממתי שלה. אני הוא זה האיש הרע. זה שאינו יודע נפש האומה. זה שמשלה בהם לובשי מדים. סיפר לי היום השר מה שארע. המון משולחם — המון מוסת שהאנשים האלה הנחילו, הרים יד על לובשי המדים שלנו. ומה יכלו אלה לעשות, מעטים מול חרבים? מה יכלו לעשות, קומץ אנשים — כמעט נערים, כאשר היתערו עליהם אלה? יש דברים אשר מעל לחוק ומעבר לו, כך הם אומרים. כך אומר המנהיג שלהם. יש דברים שהם בנפש האומה. אבל מי קובע שהם, רק הם יודעים את נפש האומה? אני מתבונן בבית הזה, מורי ורבותי חברי הכנסת, ומה אני רואה? אני רואה נציגי העם ונבחריו. נפש הדמוקרטיה הישראלית. ואיך העי בעיה הכנסת הזאת! ברוב עצום ורב שילחה אותם אל פינתם החשוכה. עלי כם חברי הכנסת הם מרימים יד! בבית הזה הם מיידיים אבנים! בלובשי המדים שלנו, אלה שמייצגים הרימונות של עם ישראל היושב על אדמתו! אותי הם באים ללמד אהבת ישראל! (נאום כזה וכיוצא בזה יכול היה לשאת בקלות ראש-הממשלה הראשון של מדינת ישראל, דויד בן-גוריון, אחרי שהמון שהוטה עליידי מנהיג חרות מנ"ח הם בגין פרץ לעבר הכנסת, כינח שוט"י רים עבריים וידה אבנים בכנסת. שלו שים שנה חלפו.

זה העם שלכם

אילו היו הלוויים עוברים ביום שני שעבר בקטע הרחוב שבין פרישמן וה"כ"ר בתל-אביב, היו אומרים בבית ה"מיקדש": רע לי, רע לי. אני, שאינני לוי ואינני כהן, יכול לומר פה: מזל שיצאתי מזה ח"י. פשוט יצא לי מהראש עניין פורים. הייתי צריך להגיע למקום מסוים במו"ר דהזינוגוף, ובדרך חשבתי לקנות ס"י גריות באחת משתי הנויות הפיסטור. קוקוס שנמצאות בין רחוב פרישמן וכ"י כר צינה.

איך שבאתי להיכנס לקטע, ראיתי מה מחכה לי, אבל דרך הנסיגה היתה חסומה לגמרי. שורה חזיתית של פטי-שנים דלקה בעיקבותי. נכנסתי. היו שם כמה אלמי אנשים מהעם שלכם. איש לא חייד. איש לא צחק. ציפור לא צייצה. כולם היו חמושים. כולם יצאו לקרב. הנשק העיקרי: פטי-שי פלסטטיק. נשק קל: סיללונגי נייר חדים כפיגיון. נשק מסייע: אקדחי מים. חג הפורים היה בעיצומו.

הטקטיקה שלי היתה: פרצוף מא"יים וצעדים מהירים. התפתלתי שם כ"י נחש עקלתון. עיני התרוצצו ללא הרף. אזני עשיתי כאמפרכסת. אבטחתי את האגמים בעזרת הנועות ידיים רחבות. בכל שלושה-ארבע שניות הנפתי את ידי לאחור כאלו כדי לגרר בעורף. הגברתי את הפרצוף המאיים. כשחלפתי על-פני הפיצריה האדומה באמצע הדרך, חשבתי שיהיה לי קלף משוגע. שום דבר. ואז זה בא. סילון דיקי, קר וחד של מים ישר באוון הימנית. הפניתי מבט חטוף. גבר כבן חמישים חייד אלי בבנישנות, והסתיר מתחת ללוח השול"חן שלידי ישב את האקדה, כמו אלה הקלפנים מהמערב הפרוע עם הדרני"גרים שלהם.

הנה זה בא, חשבתי. למי אוריש את החתול שלי? אף פעם לא פחדתי כל-כך בחיים שלי, וכבר היו לי כמה הזדמ"נויות. וצ"ח — חבטת פטיש בעורף החשוף. עוד שני צעדים — צוואץ — חבטת שכונה לגולגולת מגעה בכתף. הכנסתי זפטה לאחור ומישהו צרח. בעי-טח קדימה השכיבה ילד בן 40. פתחתה בריצה מחירה, והפלתי כמה עצצאים שהיו שם. מרוב התנופה נכנסתי לחלון של הבנק ואז התעוררתי, שטוף ויזעה קרה ונוכחתי לדעת שכל זה היה במ"ציאות.

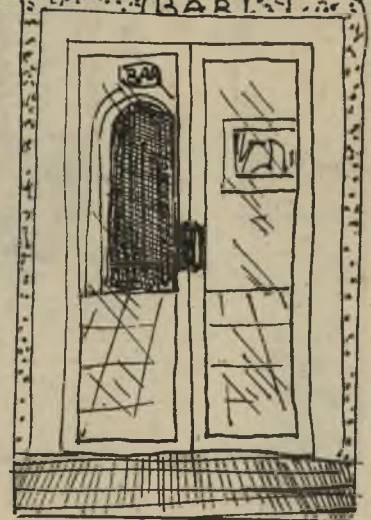
הקייג' והפורים

השנה החליטו לקלקל לנו את הפורים דווקא עם הקייג' הסובייטי הרשע. בדרך-כלל אנו שומעים במהדורות ה"חדשות שלקראת הפסח, שחורסים ה"רשעים פושטים על בתי-חרושת מחתרי תיים למצות. פה ושם, לקראת ה"חתי" נזכה, יש פשיטות של הסוכנים האלו לכיבוי נרות. ביום-הכיפורים, אחת לי-חמש-שש שנים, מודיעים לעם בישראל שסוכני החרש והמלשינים מאביסים את אחינו בני-ישראל בשר חזיר, ואילו ב"חגי-השבועות, לא יותר מפעם אחת בע-שור, מודיע לנו קול-ישראל שבאופן מיסתורי אול מלאי הגבינות בבית-המועצות דווקא לקראת חג הזה.

משוט בחיפה

השבוע שוב נסעתי לחיפה. מין חופשה קטנה מהעולם ומהחיים. בערב החלטנו ללכת לבלות, כמה יצורים חיפאיים ואני. בהתחלה חשבנו ללכת למקום של לו, אבל שמענו ששם התחילו לזרוק בוט"נים על הבארמנים, אז החלטנו לוותר. עלינו לאיזור שבחיפה קוראים לו כרמל. מקום אחד היה סגור עם שבכות ברזל. איש אחד פתח והסתכל עלינו מעבר לברזלים. עמד והסתכל איזה חמש דקות, בסוף החליט שאנחנו בסדר, ונתן לנו להיכנס. נכנסנו. יצאנו.

אחרי-כך הסתכלנו במקום אחר, לא רחוק משם. היה ריק לגמרי. החלטנו לרדת להדר. ברחובות לא היתה נפש חיה. שממה ושיממון. הסבירו לי שזה בגלל הגשם. מי שרוצה להאמין, בבק"שה. הגענו למקום בהדר. אמרו לי

דלת מסוכנת מאוד בשביל החיפאים

שכאן פתוח עד שתיים לפנות בוקר. מי שרוצה להאמין, בבקשה. למקום הוא יש דלתות זכוכית. מישהו עמד מבנים וניסה לצאת. ניסה לפתוח את הדלת מכל הכיוונים, לא הלך לו. אנוחנו עמדנו והסתכלנו על מאמצינו. היה מעניין. בסוף, כשהוא התייאש וחזר להתלונן בהנחלה שסגרו אותו בפנים, התברר שזו בסך הכל דלת הזזה. בחיפה לא שמעו על זה שדלתות יכולות ללכת גם ימינה ושמאלה, לא רק קדימה ואחורה. נכנסנו והזמנו בירה. אלה שהיו איתי הזמינו בקבוקים. אני הבנתי למה רק אחרי שטעמתי מהבירה הזמנתי. הב"י טעם כזה, שבזמן שתייתי אותה חשבתי לי: מזל שלא דרכתי עליה. רק בחיפה יש בילויים משוגעים כאלה.

חידה עליזה

יש לי חידה עליזה אל אנשי הצב"ימית. החידה הולכת ככה, נא לשים לב למרטים: נכנס אדם לבית-המרוח, ומזמין כוס בירה. נותן לו המוזג את הבירה. האדם

כוס אחת של בירה לשומר מימית

שיתה מן הקצף ומניח לבירה. הוא מזמין כוס שניה. נותן לו המוזג כוס שניה. הוא שותה מן הבירה ומניח לקצף. האדם מזמין כוס שלישית. נותן לו המוזג כוס שלישית. שותה האדם מן הכוס השלישית, גם את הבירה וגם את הקצף, ושואל: "כמה אני חייב?" "ארבע מאות שקל, אדוני השוטר," משיב המוזג. שולף האיש מכיסו ארבע מאות שקל, משלם בלי הנד עפעף, ויוצא. והנה השאלה: כיצד ידע האיש שח"י איש הוא שוטר?

לדבר בפירמאנס

עלי לשוב ולחדש את מילחמתי ביצ"רני האלכוהול ומוצריו. בשקט בשקט הם שוב העלו את המחירים, כנראה כדי שיוכלו לעשות מיבצע חוזלות מדי-מים לקראת חגי-הפסח הממשמש ובא. מעכשיו אפשר להשיג את היין הזול ביותר במחיר של יותר מ-200 לירות לבקבוק. בבית אחת הרביצו העלאה של 60 לירות לבקבוק, ולמי שאותב לקבל את החיזוק באחוזים — 45%. בתוך צרכן קבוע על חיון הזה דווקא, אני מוכרח לערוך זעקה. היין הזה, אם תשאלו אותי, טוב יותר מכל הסוגים האחרים עם העטיופות ה"יפות, כי פשוט לא משתלם להם לקלקל אותה, והם לא מכניסים לתוכי עודפי סוכר וכל מיני צבעים וחומרים לשיפור הטעם, יעני. אז למה המחיר שלו צריך לעלות? בצרפת, למשל, אפשר להשיג יינות כאלה במחירים המתחילים ב-3 פרנקים (90 לירות) לליטר — בערך שליש ממחיר שעולה היין הזול כאן. ועכשיו, אף אחד לא יבוא לספר לי שבצרפת היין הזה יותר גרוע, או ש"שכר-העבודה שם יותר נמוך, או סיפורים מהסוג הזה. ועל איטליה ספרד ויוון אני כבר לא רוצה לדבר מרוב יאוש.

וזה עוד כלום לעומת המחירים שהם לוקחים עכשיו בשביל מה שהם קוראים ברנדי. לוקחים מים, לוקחים אלכוהול נקי, מוסיפים קצת צבע מאכל, קצת תמצית קרמל או תמצית אפריוקוט, אור"זים את זה, קוראים לזה ברנדי ולוק"חים כמעט אלפיה לבקבוק. איפה נש"מע דבר כזה? אולי ידברו על זה פעם בפירמנט של פישון, שנמצא לא רחוק מאיפה שהם מייצרים חלק נכבד מח"י פשה הזאת?

אור חדש למסרי

כשהשורות האלו רואות אור זה כבר לא אותו אור שהיה תמיד. זה כבר אור חדש למסרי. אור הפסח, אור שהופק על ידי השר יעקב (איינשטיין) כרידור

ועכשיו אינו הנאציזם. שורות באשרות שכמוחזקן